

Μαρία Πολυχρονιάδου

Έχουν περάσει λίγες μέρες από την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου. Κι υπάρχει κάτι που δεν μου κολλάει καθόλου.

Πώς είναι δυνατόν μια χώρα που πλέον έχει ξεπλύνει μέσα από το λάιφστάιλ σαν κολυμβήθρα του Σιλβάμ το ναζισμό και κυλά πλέον στις φλέβες της ο φασισμός, να γιορτάζει επετείους για το ΟΧΙ;

Γιορτάζουμε ένα ΟΧΙ. Ένα ΟΧΙ που βγήκε από συμφέροντα. Ένα ΟΧΙ που εκστομίστηκε, αν εκστομίστηκε, από έναν δικτάτορα. Και δεν μπορώ ειλικρινά να ακούω ότι ένας δικτάτορας αγαπούσε τόσο πολύ τη χώρα της οποίας έκαιγε τα βιβλία κι έστελνε σε εξορία τους αντιφρονούντες. Τόσο μεγάλη εθνική συνείδηση ή μήπως δεν ήθελε να περάσει σε άλλα χέρια το τυράκι του;

Κι υπάρχει κάτι επίσης που μου κλωτσάει. Στον τρόπο εορτασμού. Πώς είναι δυνατόν να γιορτάζουμε την επέτειο του ΟΧΙ με στρατιωτικές παρελάσεις και με εθνικιστικά παραληρήματα τη στιγμή που ο εθνικισμός ήταν ένα από τα βασικά αίτια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Πώς μπορείς να γιορτάζεις το ΟΧΙ με ρατσισμό για το ποιος θα σηκώσει την σημαία, με σεξισμό για το πώς ντυθήκαν οι μαθήτριες, με στεφάνια που καταθέτουν φασίστες και λιποτάκτες, με χωρία και ποιήματα τύπου «Πας μη Έλλην βάρβαρος». Με παρελάσεις στις οποίες πρέπει να γυρίσεις το κεφάλι και να σηκώσεις το χέρι σε επίσημους που φέρνουν τον τόπο κάθε μέρα στα όριά του.

Κι όλα αυτά μου κλωτσάνε για έναν απλό λόγο. Γιατί δυστυχώς είμαι ακόμα ρομαντική. Κι αυτό το ΟΧΙ το έχω ερμηνεύσει ως την άρνηση στην επέλαση του φασισμού, ως άρνηση στην στέρηση κάθε ανθρωπίνου δικαιώματος.

Και κάτι μου λέει ότι δεν είμαι εγώ η λάθος. Γιατί αυτή η άρνηση ήταν που ώθησε τόσους και τόσους να παλέψουν για την Ελευθερία. Και αυτό που τους ώθησε να μην καταδεχτούν να γίνουν προτεκτοράτο της Αγγλίας και των συμμάχων, των δήθεν σωτήρων.

Ας μπει ένα τέλος στον ευτελισμό του ΟΧΙ. Κι ας μάθουμε επιτέλους να μην γιορτάζουμε το ΟΧΙ του Μεταξά στον ομοϊδεάτη του Μουσολίνι. Ας μάθουμε να τιμάμε τους πραγματικούς αγωνιστές, τις αληθινές μάχες και τα ειλικρινή ΟΧΙ.

Κι αυτό δε θα γίνει ούτε με παρελάσεις, ούτε με στεφάνια, ούτε με ποιήματα. Θα γίνει αν αποφασίσουμε κι εμείς να μοιάζουμε έστω και λίγο σ' αυτούς που δεν το είπανε αλλά το έκαναν πράξη το ΟΧΙ.